

помня — Орловски полкъ бѣше. Отъ друга страна пакъ отъ северъ се зададе и артилерия. Топовѣтъ, пушкитѣ и маж-драцитѣ (копията) блещѣха на слънцето.

Руситѣ пристигатъ въ Бръстово.

Ние очитѣ си не вѣрвахме. Какъ! Нима руситѣ идатъ? Нима настава освобождение и за нашия градецъ? О радостъ велика! О неизразимо блаженство! Никой, обсолютно никой не може напълно да разбере нашитѣ тогавашни чувства, ако самъ не ги е изпитвалъ, ако самъ не е посрещалъ руситѣ — нашитѣ освободители. Какво сравнение да употрѣба, за да поясня донѣкжде поне тия чувства, Любезни четецо, да речемъ, че ти си билъ последенъ беднякъ, покритъ съ рани като сиромаха Лазаръ или като многострадални Иовъ, презрѣнъ и отхвърленъ отъ всички. Ако най после нѣкой чародей дойдѣше при тебе и съ магйосната си прѣчка те очистѣше отъ твоитѣ рани, излѣкуваше те и ти дадѣше една царска пожизнена рента, или те облѣчеше въ пожиз-